

OOK WIJ KUNNEN ZIEK WORDEN

Ik ben nu negen jaar medisch specialist en werk met veel plezier sinds vier jaar in een klein perifeer ziekenhuis. Daarnaast heb ik het geluk dat ik met mijn partner in ons landelijke droomhuis woon. Ik voel me compleet op mijn plek. Ik was altijd fit en sportief, had géén medische voorgeschiedenis en géén aanvullende verzekering. Twee jaar geleden kreeg ik na een triviaal trauma hevige bandvormige rugpijn ter hoogte van Th10-11, die niet meer overging. Na twee maanden doorlopen met pijnstillers raadpleegde ik de huisarts, die lyrica voorschreef en doorverwees voor manuele therapie. Daar was, tot mijn opluchting, op slag duidelijk wat ik mankeerde. Men zou het verhelpen. Gaandeweg verergerde mijn pijn alleen maar en ik moest overstappen op zwaardere pijnstilling. Er volgden meerdere fysiotherapeuten, chiropractor, osteopaat en acupuncturist, die uiteenlopende verklaringen hadden. Mijn omgeving was verbaasd – ik sta bekend als een nuchter type – dat ik alles aangreep, ook wat niet evidencebased was.

Ik was de hoop én duizenden euro's kwijt, en verrekte nog altijd van de pijn. Dus ging ik voor de tweede keer naar de huisarts, die naar een 'zorgstraatje' in een buurziekenhuis verwees (ik wilde werk en privé gescheiden houden). Ik voelde me er letterlijk en figuurlijk een nummer. Straatje was straatje, dus ik moest mijn eigen spreekuur cancelen. Het leverde niks op.

Inmiddels vier maanden verder besloot ik mijn collega's in te lichten. Toen ging het snel. Ik bezocht meerdere interne collega's voor onderzoek en advies, iedereen stond voor me klaar,

middagpauzeafspraken inclusief. Echter, er was niks officieel aangevraagd, er werd weinig officieel vastgelegd en de huisarts ontbeerde bericht. Ik voelde me de zelfbenoemde regisseur van mijn eigen kwaal, en dat vrat energie.

Na een jaar onderzoek, behandelingen en medicatie besloot ik het academisch ziekenhuis waar ik was opgeleid te contacteren. Ik kende er nog wat mensen. Vóór de afspraak moest ik een lange enquête invullen over de invloed van mijn klachten op het dagelijks leven. Er volgden verschillende pijnbehandelingen zonder succes. Na afronding zou de specialist telefonisch contact opnemen. Ik wilde niet de claimende patiënt zijn waar ik zelf zo'n hekel aan heb, dus wachtte ik een paar weken af. Twee maanden verder bleek ik 'vergeten'. Het bleek een crime om de academisch specialist zelf te spreken te krijgen, ook voor mijn huisarts. Zij verwees me uiteindelijk naar een ander specialisme in hetzelfde umc. In niets voelde ik dat ik een collega was. Wéér twee maanden wachten, wéér een inschrijfbalie (ik wás toch al ingeschreven?!), er werd een mdo toegezegd met beoordeling van mijn foto's en men zou bellen. Na drie weken taal noch teken. Uiteindelijk zelf maar gebeld: doktersassistente vertelde dat de specialist net op zomervakantie was gegaan.

Voor enkele maanden later werd een serie van drie afspraken gepland. Ik zat met mijn partner in de wachtkamer voor de eerste afspraak, maar er kwam niemand. De baliemedewerster wist niks en kon de desbetreffende dokter niet bereiken. Drie kwartier later kwam de dokter van de tweede afspraak ons roepen en vertelde doodleuk dat de eerste arts ziek was...

GETTY IMAGES

Toen ik na een jaar behandelingen gebruikmaakte van de inzagemogelijkheid in mijn onlinedossier, kwam ik erachter dat er totaal geen correspondentie over mij uitgegaan was van de specialist.

Ik ben teleurgesteld in de gezondheidszorg. Mij bekruipt het gevoel dat je aan de goden overgeleverd bent wanneer je zelf niet mee kunt denken of contact opneemt. Verder ben ik echt teleurgesteld en verbaasd over de communicatie binnen en met het academisch ziekenhuis. Wanneer ik zelf gevraagd word om een collega te zien, dan probeer ik dat direct te doen, desnoods 's avonds.

Het enige voordeel van dit alles is, denk ik, dat ik hierdoor een betere dokter ben geworden. Ik beseef nu dat ik vooroordelen had over mensen met chronische klachten. Ik voel nu wat zij doormaken. Ook de bijwerkingen van veel medicijnen die ik zelf dagelijks voorschrijf heb ik ondervonden. Als dokters hebben we vaak het gevoel dat we zelf niets ernstigs zullen krijgen, ondanks dat we de hele dag met zieke mensen werken. Daarnaast hebben we vaak de arrogantie te denken dat wanneer we geen duidelijke diagnose kunnen stellen het per definitie niet bestaat of tussen de oren zit. Maar ook wij kunnen van de ene op de andere dag ziek worden. Dan hoopt u toch ook op een behandelaar die wat compassie heeft, serieus luistert, meedenkt en bereikbaar is als je hem nodig hebt? En die een hartelijke secretaresse heeft die weet wanneer hij waar is en tussenpersoon kan zijn voor u? Ik kan momenteel alleen maar proberen om het zelf beter te doen. En ik hoor van mijn patiënten terug dat ze dat waarde-

ren. Dat geeft me weer meer energie uit mijn werk.

Naar aanleiding van mijn belevenissen wil ik u een aantal dingen meegeven:

- Toon oprechte interesse in uw collega's, vraag af en toe hoe het echt met ze gaat. We zien onze maten soms vaker dan menig familielid, maar weten vaak niet wat hen werkelijk bezighoudt.
- Blijf niet zelf dokteren. Deel de regie met huisarts of specialist, dan kun je het zelf wat meer loslaten.
- Oordeel niet te snel na het lezen van de verwijsbrief of het eerste gesprek. Niemand komt voor zijn plezier naar het ziekenhuis! De mens aan de andere kant van het bureau is afhankelijk van u.
- Zeg wat u gaat doen en doe wat u zegt. Als u zegt dat u zult bellen: bel – dan – ook. Desnoods in de avond. Men wacht op u.
- Mijn ervaring is dat pijnscores onzinnig zijn. De belangrijkste vraag is of de pijn voor de patiënt draaglijk is of niet.
- En tot slot voor de inspectie: in plaats van het onder de loep nemen van kleine ziekenhuizen, kijk eens wat beter naar de wachttijden en andere basale zorgaspecten in de umc's.

Ik wens u een goede gezondheid toe.

Heeft u ook een perikel?

Stuur uw verhaal naar redactie@medischcontact.nl